

muto soudu zpět postoupena, není nijak vývody rekurentovými vyvráceno. Stanovisko rekursního soudu má v ustanovení Šu 46 odstavec první j. n. plnou oporu, neboť dle tohoto ustanovení, byla-li pravoplatně vyslovena nepřislušnost některého soudu, jest toto rozhodnutí pro soud, k němuž se věc potom dostane, závazné. Názor rekurentův, že ustanovení Šu 46 j. n. týká se jen případu, kde jde o příslušnost obecného nebo obchodního soudu a nikoli případu, kde jedná se o příslušnost sborového neb okresního soudu, nelze již vzhledem k samotnému doslovu Šu 46 j. n., který tohoto rozdílu nečiní a zní, jak právě uvedeno, všeobecně zastávat. Rovněž nelze sdíleti stanovisko rekurentovo, že jest na místě a nutno, aby žaloba byla zpět postoupena obchodnímu soudu, protože prý zažalovaná pohledávka jest částí nezapravené, v celkové její výši částku 5.000 Kč převyšující pohledávky a že tím (§ 51 a 55 j. n.) je dána prý výhradná příslušnost obchodního soudu. I kdyby skutečně zažalovaná pohledávka byla jen částí nezapravené, uvedenou výši přesahující pohledávky, nic by to na věci neměnilo, ježto i v tom případě podle ustanovení Šu 46 j. n. rozhodnutí obchodního soudu o jeho nepřislušnosti zůstává závazným. O výhradnou, to jest výlučnou příslušnost obchodního soudu (§ 51 odstavec druhý j. n.) nikterak však nejde, neboť strany mohly by se podle Šu 104 j. n. i na příslušnosti okresního soudu dohodnouti a ostatně není správné tvrzení žalobce, že zažalovaná pohledávka byla zažalována jako část nezapravené pohledávky, neboť žalováno jest o zadržené jednoměsíční služné a to pro sebe a úplně samostatně. Lze sice připustiti, že vzhledem k jiným obvyklým sporům mezi stranami u obchodního soudu podle udání žalobce vedeným, bylo by snad účelno a úsporno, kdyby také tento spor byl projednán u tohoto soudu, ale proto nelze říci, že napadené usnesení jest proti zákonu a nesprávné.

Čís. 3951.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Dána-li výpověď pozůstalosti, jest posuzovati přípustnost odkladu exekuce dle poměrů pozůstalosti, nikoliv dle poměrů universálního dědice, jemuž pozůstalost dosud nebyla odevzdána.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R I 461 24.)

Žádosti pozůstalosti, již dána výpověď z najatých místností, o odklad exekuce vyklizením s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka posuzuje otázku, zda měla býti exekuce vyklizením dle Šu 1 (1) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. odložena, nikoli s hlediska pozůstalosti, které byla dána výpověď, nýbrž s hlediska

universální dědičky a jejích potřeb. Zcela neprávem, neboť povinným ve smyslu citovaného předpisu není dědička, která ve příčině v úvahu přicházející smlouvy nájemní nemůže se dovolávat předpisu §u 1116 a) obč. zák., protože před uskutečněním přechodu nájemního práva na ni byla nájemní smlouva s pozůstalostí výpovědí rozvázána, což také z toho je zřejmo, že, kdyby se takový přechod uskutečnil, musila by výpověď dána býti dědičce. Z toho vyplývá, že na tom nesejde, zdali se dědička může vykáhati náležitostí shora citovaného předpisu, které by ospravedlňovaly její nárok na odklad exekuce, ale na tom sejde, zda může tento nárok prokázati vypovězená pozůstalost. Po této stránce rekursní soud správně uznal, že pozůstalost jako taková řečeného nároku činiti nemůže, protože nábytek a věci do pozůstalosti té náležité mohou býti uloženy kdekoli.

Čís. 3952.

Žaloba o výmaznou kvitanci ohledně zaknihované pohledávky spadá pod výlučné sudiště §u 81 j. n.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R I 463/24.)

Žalující firma zadala žalobu, již domáhala se na žalovaném vystavení kvitance za účelem výmazu zástavního práva, váznoucího pro žalovaného na žalobkynině nemovitosti, u okresního soudu ve V., v jehož obvodu byla zavazena nemovitost. Námitku místní nepřislušnosti soudu prvního stálice usnesením pojatým do rozsudku zamítl, o dovolací soud námitce vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že obnovil ohledně námítky nepřislušnosti usnesení prvního soudu a uložil odvolacímu soudu, by rozhodl ve věci samé.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávnění. Pro rozhodnutí tohoto sporu o příslušnost jest podstatnou otázka, zda žaloba jest žalobou, již domáhá se žalobkyně toho, že jest prosta zástavního práva za zbytek kupní ceny v knihovní vložce pro žalovanou firmu vloženého, pokud se týče toho, že toto věcné právo k nemovitému statku jest zrušeno (§ 81 j. n.). Otázku tuto jest zodpověděti kladně. Žalobkyně navrhuje v žalobní žádosti, by uznáno bylo právem, že žalovaná strana jest povinna do 14 dnů pod následky exekuce jí vystaviti v řádné formě výmazní kvitanci na onu pohledávku s příslušenstvím. Výslovně v žalobě uvádí, že pohledávku tu žalované straně podle podmínek kupní smlouvy ze dne 30. října 1912 vypověděla, že žalovaná strana vzala výpověď na vědomí, a že jí také byla dlužná pohledávka řiditelstvím diskontní společnosti v Berlíně zaplácena. Nelze pochybovati o tom, že takto žalobkyně v žalobě tvrdí, že zástavní právo pro shora uvedenou pohledávku pominulo a že tato žaloba jest správně žalobou na uznání pominutí (zrušení, výmaz) zástavního práva, pro kterou jest podle §u 81 j. n. příslušným